

РЕШЕНИЕ

№ 3393

гр. София, 19.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 19.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **6467** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК във вр. с чл. 29, ал. 6 от Закона за достъп и разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия (ЗДРДОПБГДСРСБНА).

Образувано е по жалба на Р. Х. С., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 2, срещу Решение № 2-1964/08.06.2021 г. на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на българските граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия (КРДОПБГДСРСБНА), с което е установена нейната принадлежност към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА.

В жалбата са изложени твърдения, че на жалбоподателката, за която в оспореното решение е установена принадлежност към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА като съдържател на явочна квартира, не ѝ е било предлагано да сътрудничи, не е давала съгласие и не ѝ е предоставян документ за сътрудничество за подпис. Твърди се, че през посочения в решението период за нея е налице обективна невъзможност да предоставя помещение нито в лично, нито в служебно качество за цели, които могат да се впишат в израза „явочна квартира“. По отношение на лицето М. К., вписан в оспореното решение като „оперативен работник“, твърди, че не го познава и никога не е контактувала с него, както и че е налице нарушение на чл. 25 ЗДРДОПБГДСРСБНА поради посочване само на две имена на ръководилия я служител. Сочи, че решението е постановено при неспазване на изискването на форма, изразяващо се в липса на

фактическите и правни основания за издаване на акта – изискване по чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Иска отмяна на решението като незаконосъобразно и Комисията да бъде задължена да сваля невярната информация от публичното пространство.

В съдебно заседание жалбоподателката се представлява от адв. Х., която поддържа жалбата. Претендира присъждане на направените разноски. Представя писмени бележки, като твърди, че проверяваното лице в качеството ѝ на управител на О. не попада сред лицата по чл. 3, ал. 2, т. 15 ЗДРДОПБГДСРСБНА, за които е извършена проверка, сочи нарушение на реквизитите по чл. 29, ал. 2, т. 2 ЗДРДОПБГДСРСБНА (непосочване на три имена на оперативния ръководител, липса на данни кога проверяваното лице е снето от оперативния отчет), релевира, че липсва посочване на адреса на явочната квартира, както и нарушения на Регламента за защита на данните и на чл. 14 и чл. 17 ЕКЗПЧОС.

Ответната страна - КРДОПБГДСРСБНА, чрез юрисконсулт М., оспорва жалбата. Счита същата за неоснователна и недоказана, като моли същата да бъде отхвърлена по съображения, изложени в отговора на Комисията, част от писмото за изпращане на административната преписка в съда. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

С писмо изх. № КИ-К-1724777/22.11.2017 г. /л. 19 от делото/ на Председателя на КРДОПБГДСРСБНА на основание чл. 21, ал. 2 ЗДРДОПБГДСРСБНА е изискан от кмета на Столична община списък с трите имена, ЕГН, длъжността и периода на заемане на длъжността от 10.11.1989 г. до настоящия момент на лицата по чл. 3, ал. 2, т. 15 ЗДРДОПБГДСРСБНА, а именно членовете на управителни и надзорни органи на държавни или общински дружества, на дружества с 50 и повече на сто държавно или общинско участие или на техни дъщерни дружества, в които притежават 50 или повече на сто от капитала, заемали тези публични длъжности в Столична община.

Поисканата информация е предоставена с Писмо с изх. № СОА17-ДИ05-3175(5)/10.04.2018 г. и Писмо с изх. № СФИ18-ТД26-178(43)/08.05.2018 г.

С Решение № 2-1964 от 08.06.2021 г. на Комисията е обявена принадлежността на жалбоподателката към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА. В административния акт е посочено, че Р. Х. С. е вербувана на 16.11.1982 г. и е регистрирана на 01.12.1982 г., като за ръководил я служител е посочен М. К.. Осъществяваното сътрудничество е към ДС, С.-II РУ, в качеството на съдържател на явочна квартира с псевдоним „Медик“.

Документите, въз основа на които е установена принадлежността по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА са: регистрационен дневник; картон обр. 6; писмо вх. № 1675/28.03.1990 г. за унищожаване с протокол № 1084/1990 г. материалните на Я/К „Медик“.

В хода на съдебното производство като доказателства са приети, представените с административната преписка писмени документи, както и Заповед № I-3900/11.11.1974 г. на Министъра на вътрешните работи. Разпитани са като свидетели доведените от жалбоподателката Д. А. Б. и Л. Т. К.. Св. Б., живееща в съседство с жалбоподателката, изложи сведения, че домакинството на Р. С. към 1982 г. се състояло от шестима членове, като свидетелката не е забелязала визита на непознати лица. Св. К. посочи, че е работила с жалбоподателката няколко години от 1979 г.

в[жк], VIII поликлиника. Работата се осъществявала в 8 кабинета, всеки от които на двусменен режим, като в извънработно време достъп до кабинетите са имали само санитарите.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е подадена пред административния съд с вх. № 22195/23.06.2021 г., в срока по чл. 149, ал. 1 АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – адресат на акта, с жалба срещу акт, подлежащ на оспорване, поради което същата е допустима и като такава следва да се разгледа по същество.

По същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 1, ал. 2 ЗДРОПБГДСРСБНА, обявяването на принадлежност на български граждани, заемащи публични длъжности или извършващи публични дейности, към органите по ал. 1 се извършва при условията и по реда предвидени в закона. В чл. 3, ал. 2, т. 15 е посочено, че публични дейности по смисъла на закона са дейностите, извършвани от членовете на управителни и надзорни органи на държавни или общински дружества, на дружества с 50 и повече на сто държавно или общинско участие или на техни дъщерни дружества, в които притежават 50 или повече на сто от капитала. На основание чл. 26, ал. 1, т. 2 от закона, установяването на принадлежност към органите по чл. 1 е задължително за лица, заемали или заемащи публични длъжности, както и извършвали или извършващи публични дейности от 10 ноември 1989 г. до извършването на проверката. С. е заемал длъжностите Управител на Д. Х.-С. Е., [населено място] от 04.05.2000 г. до 16.03.2006 г., Управител на Д. Х.-С. Е., [населено място] от м. 05.2006 г. до 12.07.2016 г. и Управител на Д. Х.-С. Е., [населено място] от 30.08.2016 г. Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган – КРДОПБГДСРСБНА. Решението е подписано от всички присъствали на заседанието членове на комисията, при наличие на изискуемия кворум, посочено е и правното основание за издаването му - чл. 26, ал. 1, т. 2 ЗДРОПБГДСРСБНА.

Оспореното решение на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия обаче не отговаря на изискванията, посочени в специалния закон, относно съдържанието му. Не са изложени фактическите и правни основания за издаването му. Задължение на Комисията, изведено от чл. 9, т. 1 ЗДРОПБГДСРСБНА, е не само да издири и събере документи, съдържащи информация за дейността на органите по чл. 1, но и да проучи, анализира и оцени същите. Съответно, въз основа на извършената оценка съгласно чл. 9, т. 3 от Закона комисията разкрива и обявява имената на лица, за които е установена принадлежност към органите по чл. 1. Волята на административния орган за принадлежност на дадено лице към органите по чл. 1 от Закона трябва да следва именно от преценката на намерените документи за лицето, нормативните актове, регламентиращи създаването им, поддържането им и съхраняването на информацията, установяват ли същите фактите, подлежащи на вписване в решението по чл. 29, ал. 2 ЗДРОПБГДСРСБНА, следва ли се приложението на чл. 29, ал. 3. Това е наложително в по-голяма степен в случай като разглеждания, когато са представени само документи, съставени от оперативен работник, представляващи регистрационни картони и извлечение от регистрационен дневник. Липсват документи, подписани или съставени от Р. Х. С.. Липсват и данни, от които да се установи наличие на дадено от лицето съгласие за сътрудничество. Действително не е налице законова възможност за Комисията да събира допълнителни доказателства, а дължи произнасяне по

предоставените такива от органите по чл. 16 от Закона. Това обаче не освобождава административния орган от вмененото му задължение, посочено по-горе, да извърши оценка и анализ на наличните такива. Със своето решение Комисията не обявява и не установява наличието на документи за конкретно лице, предоставени ѝ от органите по чл. 16 от Закона, а дали въз основа на предоставените такива приема за установена принадлежност на лицето към посочените в чл. 1 органи, в определено качество. В конкретния случай е прието от Комисията, че качеството, в което е осъществявано сътрудничеството е секретен сътрудник. Съгласно § 1, т. 4 от ДР на ЗДРДОПБГДСРСБНА това са български граждани, оказвали негласна помощ на органите по чл. 1 в качеството на резиденти, агенти, съдържатели на явочни квартири, съдържатели на секретни /конспиративни/ квартири, осведомители, доверени лица и информатори. В обжалваното решение на Комисията е налице извод, че лицето е секретен сътрудник – съдържател на явочна квартира, при липса на обосновка относно качеството му по смисъла на § 1, т. 4 от ДР на Закона и как се извежда това качество от наличните документи. Решението на Комисията следва да разкрива съображенията ѝ относно доказателствената стойност на преценяваните документи въз основа на които тя е приела за установена или не принадлежност, което в случая не е сторено. Изпълнението на законовите изисквания следва да се съдържа в мотивите на приетия от комисията административен акт, които мотиви, съдържащи възприетите фактически и правни основания от административния орган, следва да основават разпоредителната му част, за да е налице възможност съдът да извърши проверка за законосъобразността му. В конкретния случай обжалваното решение на Комисията се основава на проучване и обсъждане на наличните материали, необективизирано в решението, което се състои само от диспозитивна част. От правна страна се основава на разпоредбите на чл. 26, ал. 1, т. 2 от Закона, които са относими единствено към качеството на лицата, подлежащи на установяване принадлежността им към органите по чл. 1. Мотивите към административния акт могат да се изложат и отделно от самия акт, като последните могат да се съдържат в протоколите от проведените заседания на Комисията. От представения по делото протокол от проведено заседание, на което е гласувано решението за установяване на принадлежността на жалбоподателя към органите по чл. 1 от Закона, е видно, че липсват каквито и да е конкретни съображения въз основа на които е прието, че жалбоподателката е била съпричастна към дейността на органите по чл. 1 ЗДРДОПБГДСРСБНА. Липсата на мотиви към административния акт е достатъчно основание за отмяната му. Съдът не е длъжен да установява какви са били съображенията на административния орган, издал обжалваното решение, а следва да провери тяхната законосъобразност и правилност. При липса на мотиви в административния акт, тази проверка е невъзможна. Преценката на административния акт не може да се основава на предполагаемата воля на административния орган, а се дължи на действително изразената такава. В случая решението на Комисията не отговаря на законовите изисквания, при което се явява незаконосъобразно. Следователно, обжалваното решение е незаконосъобразно в частта, в която е установена и обявена принадлежността на Р. Х. С. към органите по чл. 1 от закона и като такова следва да бъде отменено в тази част.

При този изход на делото жалбоподателят има право да му бъдат присъдени направените по делото разноски в размер на 310 лв., представляващи 10 лв., заплатена държавна такса и 300 лв. - заплатен адвокатски хонорар.

Воден от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд
София – град, III отделение, 46-и състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Р. Х. С. Решение № 2-1964/08.06.2021 г. на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на българските граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия, с което е установена нейната принадлежност към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА.

ОСЪЖДА Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия да заплати на Р. Х. С. сумата от 310 (триста и десет) лева, разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на съобщенията до страните, че е постановено.

СЪДИЯ: